

เพชรสีเพลิง

บทที่ 2

งานฉลองพิธีมงคลสมรส เป็นของบุตรท่านผู้ใหญ่ที่กำลังมีอำนาจในวงราชการ แยกที่มาร่วมงานส่วนหนึ่งเป็นพ่อค่านักธุรกิจที่มีการติดต่อสัมพันธ์กัน งานเลี้ยงรับรองจัดแบบตั้งโต๊ะอาหารนานาชาติตรงนั้นตรงนี้ให้แขกเดินเลือกหยิบลิ้มลองขณะเดียวกันก็จับกลุ่มพูดคุยกันไปด้วย

หลังจากผ่านกลุ่มเจ้าภาพที่ต้อนรับอยู่ที่บริเวณหน้างานเข้าไปในห้องโถงกว้างที่มีผู้คนคับคั่งพอสมควร ชายสูงวัยในเครื่องแต่งกายภูมิฐานสวมแหวนเพชรเม็ดใหญ่ก็ปราดเข้ามายิ้มกว้างทักทาย

“สวัสดีเถ่าแก่ใหญ่”

“อ้าว เสียเซวง” ธิปไตยเจือหัวเราะ พลังตบแขนอีกฝ่าย

ปัทมสี ทำความเคารพ เซวงลอบมองปราดทั่วร่างเธอ ทำที่รับไหว้คล้ายผู้ใหญ่ใจดี

“นี่กว่าพ่อเราคงสาวสวยที่ไหนมาเสียอีก”

“มีลูกสาวสวยทั้งคนจะอยากคงคนอื่นทำไม เสียมีแต่ลูกชายเลยอิจฉาละซี”

“ใช่เลย ผมถึงต้องมองหาลูกสาวบุญธรรมยังงี้ละ ไม่อย่างนั้นจะน้อยหน้าคุณ”

“โธ่เอ๊ย อย่าเอามาอ้างหน่อยเลย หาสาวๆ มาเป็นลูกบุญธรรมหรือเป็นอะไรกันแน่”

“คุณเองก็เถอะ กำลังหาเพื่อนให้หนูส้มอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ”

ชายทั้งสองหัวเราะหัวใคร่หยอกเย้ากัน ปัทมสีขยับตัว บอกบิดาว่า “ส้มไปคุยกับคนรู้จักนะคะพ่อ”

ธิปไตยพยักหน้า เธอจึงยิ้มขอตักกับเซวงก่อนจะถอยออกไป

เซวงมองตาม “ส้มสวยขึ้นทุกวัน ทำหนุ่มๆ หัวหมุนไปตามๆ กัน”

“มีลูกสาวสวยก็วุ่นวายเหมือนกัน ผมต้องคอยเป็นห่วงว่าเขาจะได้นคนไม่เหมาะสมจนหงอกไปครึ่งหัวแล้ว”

“คุณก็แก้ตัวให้ตัวเองเรื่อยเชียวนะ หัวหงอกก็โทษลูก”

เขาพูดพลาถหัวเราะ ชะงักเมื่อกวาดสายตาไปพบชายสูงวัยทำที่ภูมิฐานอีกคนหนึ่งซึ่งยืนสนทนากับแขกอื่นอยู่ในระยะใกล้

“อ้าว นั่นคุณบุญยงลูกพี่ของคุณนี่ ลูกชายเขาก็รูปหล่อเอาการไม่ใช่หรือ ทำไมไม่ต้องเป็นทองแผ่นเดียวกันเสียเลยละ”

ธิปไตยขยับตัวอย่างกระตือรือร้น

“คุณบุญยงมาด้วยหรือ”

“ยืนอยู่กับพวกเจ้าของโรงเลี่ยนนั้นไง แต่บอกตรงๆ ผมไม่อยากจะมองหน้าแล้ว”

ธิปไตยมองหน้าเพื่อนผู้เป็นหุ้นส่วนธุรกิจ เขาและเซวงต่างก็มีข้อขัดแย้งทางการค้ากับเผด็จก พื่อค่านักธุรกิจมั่งคั่งขึ้นอันดับ แต่ขณะที่เซวงชิงชังบุญยงซึ่งมักจะมีเหตุผลสนับสนุนเผด็จกเสมอ เขากลับเป็นคนที่บุญยงช่วยเหลือคำจุนจุนทดแทนบุญคุณกันไม่หมดมาช้านานแล้ว ความสัมพันธ์ก่อร่างสร้างมาตั้งแต่เขายังไม่มีสมบัติใดเป็นชิ้นเป็นอันเสียด้วยซ้ำ

“เถอะน่า คุณบุญยงเป็นคนดีไม่มีอคติกับใคร เขายืนอยู่ในความเป็นกลางเสมอ”

“คุณรักกันก็เลยพูดอย่างนี้ ลองมาเป็นผมดูบ้างซิ” สีหน้าเซวงบอกความแค้นเคือง “พี่เตี้ยของคุณหนุ่นทางโน้นเต็มทีเลย เขากับเผด็จกเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องเรียนโรงเรียนมัธยมมาด้วยกัน”

ธิปไตยนิ่งไปชั่วครู่ “เคราะห์ดีที่ผมกับเผด็จกไม่มีเรื่องงัดกันตรงๆ ไม่อย่างนั้นเพียงคงทำตัวไม่ถูก แล้วจะบาดหมางกันเสียเปล่าๆ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ไปทักทายเขาคนเดียวเถอะนะ ผมหลบไปก่อนดีกว่า ไม่อยากทำให้คุณมีปัญหากัน”

เซวงแยกไปเพื่อธิปไตยจะได้ทักทายคนที่เขาเคารพนับถือได้

สะดวก บุญยงเป็นนักธุรกิจใหญ่ที่เป็นที่รู้จัก มีหุ้นส่วนในกิจการต่าง ๆ การวางตัวเรียบง่ายบนฐานอำนาจที่มี ทำให้เขาเป็นที่เคารพยำเกรงของคนทุกระดับ

เขายืมให้ริปไตยด้วยท่าทีของคนสนิทสนมคุ้นเคย ตบตันแขนหักท่ายหลังจากยกมือรับไหว้ตามความเคยชิน

“โง่เสียใหญ่ วันนี้คงไครมา”

“ลูกสาวครับ แต่ว่าตอนนี้หายไปไหนแล้วก็ไม่รู้”

“ปล่อยเขาเถอะ คนสาว ๆ จะให้มาเกาะอยู่กับพ่อได้ยังไง ยิ่งโง่ก็เจอกันอยู่ทั้งวันแล้ว สัมแกงนะ ช่วยพ่อทำงานตัวเป็นเกลียว”

“ผมไว้ใจเขาอยู่คนเดียวแหละครับ”

“แล้วยายตัวเล็กล่ะ พามาด้วยหรือเปล่า”

“เปล่าครับ” สีหน้าของหนุ่มใหญ่เปลี่ยนไป

บุญยงรู้จักครอบครัวนี้มานานจนพอจะเข้าใจเรื่องความแตกต่างของลูกสาวสองคน ริปไตยไม่เคยสาธยายให้เหตุผล แต่เหตุการณ์ในอดีตที่เขามีส่วนรับรู้ผสมผสานกับการพูดคุยโดยไม่เจาะจงตามประสาคนใกล้ชิด ทำให้ชายฉลาดอย่างเขาพอจะคาดเดาได้

เขาแนะนำริปไตยกับคนในกลุ่ม พูดคุยกันเรื่องธุรกิจการงาน ชั่วครู่ก็หันมาถามว่า

“เออ ผมเกือบลืมไป คุณยังเล่นพระเครื่องอยู่ใช่ไหม”

สีหน้าของริปไตยเปล่งประกายทันที

“ครับ สะสมไว้มากพอควร แต่ยังหาชิ้นสุดยอดไม่ได้สักที”

“เสียเผด็จบอกมาว่าเขาได้พระสมเด็จจมาองค์หนึ่งสุดยอดเลยเชียวนะ แต่ว่าเขาไม่ใช่สักสมพระ เขาชอบทางเพชรพลอยมากกว่า ก็เลยอยากจะทำปล่อยถ้าได้ราคาดี คุณสนใจหรือเปล่า ผมเองว่าจะไปดูเหมือนกันแต่คงไม่มีปัญญาบูชาหรอก แค่อวดูเป็นบุญตาเท่านั้น”

“หรือครับ” ริปไตยไม่ใส่ใจ ไม่อยากจะทำตัวเข้าไปพัวพันกับคู่แข่งทางการค้าแม้เผด็จจะไม่ใช่อูริที่ชัดเจนอย่างที่เขากับเขวงก็ตาม แต่ต่างก็มีอคติในใจต่อกันอย่างเต็มเปี่ยม “เขาได้มาจากไหนครับ”

“มีคนร่อนเงินเอามาปล่อย เขาเห็นถูกก็เลยเช่าไว้ แต่ตั้งใจจะปล่อยต่อเอากำไรไปซื้อเพชรพลอยที่เขาชอบ”

“เขาบอกหรือเปล่าครับว่าจะให้บูชาเท่าไร”

“ได้ยืมว่าสิบล้านนะ”

เงินสิบล้านไม่นับว่ามากหากว่าเป็นพระสมเด็จแท้หายากที่รำลือกันว่ามีพลังพุทธานุภาพเข้มขลัง เขาเริ่มสนใจขึ้นมา ถ้าไม่ใช่ของดีเผด็จคงไม่ตั้งราคาสูงเช่นนั้น

“น่าสนใจครับ ผมอยากไปดูเสียแล้ว”

“ผมจะโทรไปนัดให้ เราไปด้วยกันก็แล้วกันผมจะได้ถือโอกาสชมด้วย”

“แหม ถ้าพี่งอยากได้ เงินสิบล้านก็ไม่ใช่อะไรใหญ่เลย”

“อ๊ะ เรื่องใหญ่ชิ ผมไม่ได้รวยอย่างคุณนะ แล้วยังมีพี่น้องสาวทั้งลูกทั้งหลานต้องเลี้ยงดูอีกด้วย”

“พี่งละก็ถ่อมตัวเสมอ”

บุญยงหัวเราะ

“คุณสร้อยสบายดีหรือเปล่าครับ”

“สบายชิ นั่นไง ยืนคุยอยู่ตรงโน้น”

สร้อยระย้าเป็นน้องสาวของบุญยง สาวสูงวัยเป็นหม้ายจากการหย่าร้าง เธอไม่ใช่คนสวยนักหนาแต่ฐานะที่ร่ำรวยทำให้เป็นที่นิยมชมชื่นของผู้คนในสังคมเดียวกัน

“จะไปหักท่ายหนอยใหม่”

“อย่ารบกวนเธอเลยครับ คุณสร้อยกำลังคุยสนุกประเดี๋ยวจะไปขัดจิ้งหะเปล่าๆ”

บุญยงยิ้มอย่างเข้าใจ ริปไตยและสร้อยระย้าต่างก็เป็นหม้ายและมีวัยใกล้เคียงกัน แต่เขาไม่เคยมีความคิดที่จะจับคู่คนทั้งสอง รู้ดีว่าทั้งสองคนต่างก็นิยมชมชอบคนอ่อนวัยกว่า.....

เขวง กลับมากระซิบทันทีที่หุ้นส่วนหนุ่มใหญ่แยกตัวจากบุญยง

“ผมเห็นหนุ่มที่ไหนก็ไม่รู้ดึงลูกสาวคุณออกไป ทำทางเหมือน มีปัญหากัน สีหน้าทำทางสัมผัสไม่ดีเลย”

ชิปโต้ยโหวตัว “งั้นหรือ ใครกัน”

“ไม่รู้ซิ ผิวคล้าตัวสูงใหญ่หน้าตาดีทีเดียวละ แต่ดูจะดูไม่ใช่ น้อยเลย ดึงกันไปเหมือนยังกับลาก เขาไม่สนใจเลยว่าใครจะมอง กันยังไง”

ชิปโต้ยทำสีหน้าว่านึกได้ “เจ้าหส์ละชิ เจ้านี้ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง! มันเป็นลูกจ้างผมแต่ตามต่อแยะสัมผัสไม่เลิก”

“อ้าว งั้นก็จัดการให้เด็ดขาดไปเลยซิ”

“จัดการแน่ ให้ผมพบตัวมันก่อนเถอะ”

เขาสาวเท้าก้าวเร็วผ่านแขกหรือที่มาร่วรงานออกไปด้วยอาการ เลือดขึ้นหน้า

ชายหนุ่มร่างสูงสีหน้าดูตันจับข้อมืออ่อนบอบบางไว้แน่นจนเห็น รอยแดงแผ่ออกมาจากอุ้งนิ้วสีเข้ม ปันรสีหน้าซีดก้ำก๋อทำตามแรงดึง ผ่านบรรดาแขกของโรงแรมที่เหลียวมองตามอย่างแปลกใจ จนทั้งสอง มาหยุดอยู่ที่ทางเดินซึ่งจะนำไปสู่บริเวณสระว่ายน้ำซึ่งเป็นจุดที่ค่อนข้าง มีดและปลอดภัยคนที่สุด เธอเกร็งแขนออกแรงต้านทาน แต่ก็ไม่อาจ หลุดพ้นจากมือที่แข็งแรงราวคีมเหล็ก ทำให้อารมณ์โกรธของเธอกระพือ รุนแรงไม่แตกต่างจากอีกฝ่าย

เธอแสดงการต่อต้านรุนแรง น้ำเสียงเกรี้ยวบอกรามณ์ขุ่นเคือง

“ปล่อยนะ ปล่อยได้หรือยัง บ้าที่สุด... ทำไมถึงได้ทำอย่างนี้”

อีกฝ่ายพยายามที่จะระงับอารมณ์ของตนเอง “คุณสัมผัสไม่ยอม รับโทรศัพท์ ถ้าผมไม่ทำอย่างนี้แล้วเมื่อไหร่เราจะได้พูดกัน”

“สัมผัสมีอะไรจะพูด”

“ไม่มีอะไรจะพูด..... หมายความว่ายังไง”

“อย่ามายุ่งกับสัมผัส เราจบกันแล้ว”

สีหน้าของชายหนุ่มบอกความรู้สึกผิดหวังกระทบกระเทือนจนเธอ ต้องหยุดคำพูดรุนแรงที่กำลังจะพร่างพรูออกมาไว้ คงมีแต่กิริยาอาการ ที่ยังต่อต้านแข็งขันแม้จะไม่ดีนรรุนแรงเช่นเมื่อแรก

“แปลว่าคุณเห็นดีกับการกระทำของเขาใช่ไหม”

เธอหลบตา “ฉันเสียใจที่พ่อบอกให้คุณออกจากงาน”

“แต่ผมไม่ได้เสียใจเรื่องนั้น” เสียงเขาดูตัน

ปันรสีพูดว่า “เราไม่เหมาะสมกัน ถึงอย่างไรเรื่องของเรา ก็เป็นไปไม่ได้ ยิ่งคุณมีเรื่องกับพ่อ เรายังต้องเลิกติดต่อกันให้เร็วที่สุด”

เขาส่ายหน้า มองเธออย่างผิดหวังระคนเจ็บปวด

“ผมไม่คิดเลยว่าสัมผัสจะพูดอย่างนี้”

เธอสวนทันทีว่า “ฉันเป็นลูกพ่อ จะถูกจะผิดยังไงฉันก็ต้องอยู่ ข้างพ่อ”

ประกายของอีกฝ่ายวาววาบ “เป็นเพราะผมจน..! ใช่ไหม”

“ไม่...” ตอบจะปฏิเสธ ทว่าสีหน้าบอกความไม่มั่นใจ

“คนจนมันน่ารังเกียจนักหรือ”

“ฉันจะไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้วนะ โปรดเข้าใจด้วย” เธอปิดข้อมือ อีกฝ่ายกลับกระชับแน่นเข้า กระซากร่างบางเข้าหาจนชิด

“แล้วทำไมพ่อกับคุณถึงมาอยู่กับสุภัก” เสียงเขาเจ็บแค้น

“ฉันไม่รู้”

“เขาใช้อำนาจบังคับขืนใจน้องสาวผม คุณจะพูดยังไงในเรื่องนี้”

“สุภักโตแล้ว ใครจะไปบังคับเขาได้”

ประกายตาชายหนุ่มลุกวาบ “หมายความว่าน้องผมเป็นฝ่ายผิด ใช่ไหม”

“ใครผิดใครถูกฉันไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ปล่อยนะ นี่มันมากเกินไปแล้ว ถ้าคุณไม่ปล่อยฉันจะร้องให้คนช่วยเหลือ”

“ก็ร้องซิ คุณสัมผัสทำได้ทุกอย่างอยู่แล้วไม่ใช่หรือ คุณพูดเอง ว่าคุณเป็นลูกพ่อ... เลือดเย็นเหมือนพ่อ อีกหน่อยคุณก็คงทำได้ทุกอย่างที่เขาทำ”

“ไม่จริง”

“เขาใช้พระเดชพระคุณ ใช้อำนาจเงินบังคับขืนใจน้องสาว

ผม พอมีปัญหาขึ้นมากก็จะเขียนทิ้งดื้อๆ โดยไม่รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น คุณยอมรับได้อย่างนั้นหรือ”

“คุณพูดอย่างนี้เพราะสุภักเป็นน้องคุณ”

“คุณโทษว่าน้องสาวผมเป็นฝ่ายผิดใช่ไหม”

ปัทมรสีส่ายหน้า น้ำตาคลอตา เสียงพูดอ่อนสละท่อนสะท้าน

“ฉันไม่สนใจว่าใครจะผิดจะถูก เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับฉัน และเรื่องของเราก็จบแล้วด้วย

“ง่าย ๆ อย่างนั้นเลยหรือ”

น้ำตาเธอหยาดหยด ทำให้ชายหนุ่มเสียงอ่อนลง

“คุณสัมผัสพูดอย่างนี้เพราะว่าผมมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อคุณใช่ไหม...”

เธอส่ายหน้า

น้ำเสียงและดวงตาของเขาชักจูงและวิงวอน

“ถ้าเราเข้มแข็งเราจะผ่านทุกอย่างไปได้ ผมแค่ร้องขอความเป็นธรรมเรื่องสุภักจากพ่อของคุณ.. แต่ว่ามันกลับเป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมาถึงอย่างไรเรื่องนี้ก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องของเรา”

“จะไม่มีคำว่าเรา... ฉันไม่รู้ว่าจะปล่อยตัวปล่อยใจไปกับคุณมาได้ยังไง เราไม่เหมาะสมกัน ฉันบอกแล้วว่าฉันต้องการยุติทุกเรื่อง...”

คำตอบที่แข็งกร้าวของเธอทำให้ชายหนุ่มนิ่งอึ้ง

“คุณพูดจริงหรือ”

“อย่ามายุ่งกับฉันอีก” เสียงเธอบอกความตั้งใจที่แน่วแน่

“คุณสัมผัสเคยบอกวาร์กผม.....”

“ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนแปลงได้เสมอ”

สีหน้าเครียดขริบบอกความรู้สึกผิดหวังเจ็บปวด เป็นเวลานานหลายเดือนที่เขาเฝ้ามองเธอด้วยความหลงใหล แล้วในที่สุดเธอก็รับไมตรียอมสนิทสนมด้วย แม้ความสัมพันธ์จะเป็นเพียงระยะเวลาสั้นๆ แต่เขาก็รู้สึกจริงจังอีมเอมมีความสุขเป็นที่สุด

เธอบอกว่าเธอรักเขาและเขาก็พำระกระซิบเช่นเดียวกัน

ความรักไม่เคยจะยั่งยืน มันเปลี่ยนแปลงได้เสมอ... มือใหญ่กลายเป็นข้อมืออีกฝ่ายอย่างลึมตัว.....

พอดีกับที่ริปไตยพาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยมาถึง ปัทมรสีได้ยินเสียงก็หันขวับ ครั้นเห็นกลุ่มคนเคลื่อนเข้ามาใกล้ก็สลัดข้อมือหลุดถลาเข้าไปหาทันที

“พ่อ...”

“ไอ้สัส.....” ริปไตยชี้หน้าอีกฝ่ายอย่างโกรธจัด เลือดขึ้นหน้าจนพูดไม่ออก “มึงกล้าดียังไง.....”

ปัทมรสีเกาะแขนบิดาไว้ “พ่อคะ เราไปกันเถอะคะ”

ริปไตยแฉดเสียง “มึงเป็นใครลูกกูเป็นใครทำไมมึงไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง มึงอยากเจอดีใช่ไหม”

“เรื่องของผมกับคุณสัมผัสไม่เกี่ยวกับคุณ เรื่องของคุณกับผมคือสุภักต่างหาก”

“มึงอย่ามาพูดเรื่องนั้น.....”

เสียงเขาตังจนปัทมรสีหน้าซีด ถอยไปยืนข้างหลังด้วยความอับอาย แต่คนทั้งสองยังแค้นเสียงเข้าใส่กันจนเรียกให้ผู้คนเดินมามุงดู

“เรื่องนั้นยังไม่จบหรอก คุณอย่าหวังว่ามันจะผ่านไปง่ายๆ คุณต้องรับผิดชอบทุกอย่างที่ทำกับสุภัก”

“กูไม่ต้องรับผิดชอบอะไรทั้งนั้น ไป ไปให้พ้น ถ้ากูเห็นมึงอีกจะจัดการให้เด็ดขาด จำไว้ว่ากูเตือนมึงแล้ว.....”

เจ้าหน้าที่เข้าไปแยกชายหนุ่มกันให้ออกไปจากบริเวณ ขณะที่ริปไตยก็จับแขนลูกสาวพาให้เดินหนีกลุ่มคนมุงดูที่เริ่มมีคำถาม สีหน้าเขาเป็นสีเข้มแดงแดงถึงอารมณ์ที่โกรธเกรี้ยว

ปัทมรสีขอยเท้าก้าวตามเร็วแทบจะเป็นวิ่ง ไม่ได้หันไปมองร่างสูงที่ถูกเจ้าหน้าที่ห้อมล้อมเสียดด้วยซ้ำ

“กลับบ้านกันเถอะนะคะพ่อ” เธอพูดเสียงเครือ

อีกฝ่ายกระซอกเสียง

“ก็ต้องกลับละ อยู่ต่อไม่ได้แล้ว”